

[illegible]

değerler konusunda aydınlatmak, emirlerini ve yasaklarını kullarına bildirmek üzere ilahî vahiy yoluyla peygamberler görevlendirmiştir. Bu nedenledir ki biz Müslümanlar, Hz. Âdem’den ResûI-i Ekrem’e kadar gelmiş geçmiş bütün peygamberlere ve onların getirdikleri kitaplara inanırız. Hıristiyanlar ve Yahudilerin de vahye dayalı, ilîhî dinlerin mensupları oldukları için büyle davranmaları gerekirken Yahudiler Hz. &lcirc;sâ’yı ve Hz. Muhammed’i, Hıristiyanlar da Hz. Muhammed’i inkâr etmişler, bunların peygamber olduklarına ve getirdikleri kitapların da Allah’tan geldiğine inanmamışlardır. Büylece peygamberlerin bir kısmına inanırken diğer kısmını inkâr ederek, iman bakımından Allah’ın peygamberlerinin arasını ayırmışlardır. Yukarıda okuduğumuz ayet-i kerimde bu duruma işaret edilerek peygamberler arasında ayırım yapmanın bireyin inancını zedeleyeceği ve küfre düşmesine sebebiyet vereceği hakikati üzerinde durulmuştur. Bakara suresinin 285. âyetinde biz müminlere Allah’ın elçilerine hiçbir ayırım gözetmeden inanılması gerektiği vurgulanmıştır:

اَمَنَ
الرَّسُولُ
بِمَآ
اُنْزِلَ
اِلَيْهِ
مِنْرَبِّهِ
وَالْمُؤْمِنُونَكُلٌّ
اَمَنَ
بِاللهِ
وَمَلَئِكَتِهِ
وَكُتُبِهِ
وَرُسُلِهِ
لاَ
نُفَرِّقُ
بَيْنَ
اَحَدٍمِنْ
رُسُلِهِ
وَقَالُوا
سَمِعْنَا
وَاَطَعْنَا
غُفْرَانَكَ
رَبَّنَا
وَاِلَيْكَ
الْمَصِيرُ
“Allah’ın elçisi ve müminler, Rabbin- den ona indirilene iman ettiler. Her biri Allah’a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine inandılar. ‘Onun elçileri arasında ayırım yapmayız’ ve ‘İşittik, itaat ettik, bağışlamayı dileriz Rabbimiz, gidiş sanadır’ dediler. ” Bu âyet-i kerimde ifade edildiği gibi Allah’a inanmış olmak; Allah’ı “tevhîd” etmek, gerçekte, iman esaslarına bir bütünük dâhilinde inanılmasını gerektirir; yani Allah’a, meleklerle, kitaplara, peygamberlere ve peygamberlerin haber verdiklerine bir ayırım yapmadan kabul etmeyi ve itaati gerektirir. Allah’a iman, Allah’ın seçtiği peygamberlere de

hiçbir ayırım gözetmeden inanmayı gerektirir. Peygamberler de bizim gibi insan olmakla beraber, onlar Allah’ın seçkin kullarıdır. İnsan çalışıp çabalamakla, istemekle peygamber olamaz. Peygamberlik, Allah vergisidir. Bu itibarla peygamberlerin çağrısına kulak vermemiz aynı zamanda Allah’ın çağrısına kulak vermektir. Onlar insanlığı, küfrün karanlığından tevhidin aydınlığına çağırmışlardır. İnsanları kin, intikam, düşmanlık, cehalet, fitne, zulüm ve haksızlıktan uzak durmaya, sevgi, barış, bilgi, adalet ve hakka çağırmışlardır. Peygamberlere iman, peygamberler arasında hiçbir ayırım yapmadan Hz. Âdem ile başlayıp Hz. Muhammed (s.a.s) ile sona eren peygamberleri ve peygamberlik kurumunu kabul etmeyi gerektirir. Zira ilahi vahye dayanan ilahi dinlerin hepsinde peygamberlik haktır; Allah’ın ilahî vahiyle seçmiş olduğu bütün peygamberler Allah’ın elçileridir, bunların getirdiği ve tebliğ ettiği iman ve inanç esasları aynıdır. Bu itibarla hak dinin adı İslam’dır; son peygamber Hz. Muhammed’le birlikte İslam binası tamamlanmıştır. Sevgili Peygamberimiz,

الأنبياءُ
إخوَةٌ “Biz peygamberler ana-baba bir kardeşler gibiyiz” (Buharî, “Enbiya”, 48) buyurmuş ve güzel bir teşbih yaparak peygamberlere nispetle kendi durumunu Hz. Âdem ile başlayan peygamberler binasının eksik kalan son tuğlası olarak nitelendirmiştir:

عَنْ أَبِي
هُرَيْرَةَ -
رَضِيَ
اللَّهُ
عَنْهُ- أَنَّ
رَسُولَ
اللَّهِ -
صَلَّى
اللَّهُ
عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ-
قَالَ: إِنَّ
مَثَلِي
وَمَثَلَ
الْأَنْبِيَاءِ مِنْ
قَبْلِي
كَمَثَلِ
رَجُلٍ بَنَى
بَيْتًا
فَأَحْسَنَهُ
وَأَجْمَلَهُ، إِلَّا
مَوْضِعَ
لَبِنَةٍ
مِنْ
زَاوِيَةٍ,
فَجَعَلَ

